

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/23/2024
Identifikačné číslo spisu: 1521201248
Dátum vydania rozhodnutia: 18.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivica Čelková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1521201248.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Ivice Čelkovej, v spore žalobcu: D.C.P. Hellas Ltd., Agrotemachio 1393, 57006 Vasilika, Grécko, reg. č. 0584 2840 4000, právne zastúpeného JNC Legal s.r.o., so sídlom Panenská 8, Bratislava, IČO: 36 807 231, proti žalovanému: MEGGLE Slovakia s.r.o., so sídlom Studená 35, 823 55 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 31 329 519 (pôvodne RAJO a.s.), právne zastúpeného bnt attorney-at-law s.r.o., so sídlom Cintorínska 7, Bratislava, IČO: 35 886 978, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5CoR/2/2024-269 zo dňa 26. marca 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 58Cr/2/2021-187 zo dňa 08.06.2022 zamietol žalobu žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. Rsp M12/2019 zo dňa 08.10.2020 a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 244/2002 Z. z., pričom poukazoval hlavne na § 5 ods. 6 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu. Žalobca namietal, že nebol riadne upovedomený o žiadnom úkone v rozhodcovskom konaní. Rozsudok rozhodcovského súdu mu bol doručený náhodou na konci úložnej lehoty na pošte. Žalobca namietal, že rozhodcovský súd mal písomnosti doručovať podľa gréckeho právneho poriadku. Súd prvej inštancie aplikoval na vec

ustanovenia § 25 ods. 1, § 40, § 41 § 50 ods. 2 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní a § 5 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu.

3. Vo vzťahu k výkladu o doručovaní podľa § 5 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnom rozhodcovskom konaní sa nemalo doručovať podľa gréckych procesných predpisov, keďže druhú vetu § 5 ods. 6 Rokovacieho poriadku nemožno vytrhnúť z kontextu celého ustanovenia o doručovaní. Z výkladu tohto ustanovenia v prípade slova "stačí" znamená, že v danom prípade, ak by slovenské procesné predpisy o doručovaní boli prísnejšie ako procesné predpisy o doručovaní v štáte miesta doručenia, teda grécke procesné predpisy, postačuje, aby sa doručovanie vykonalo podľa týchto menej prísnych gréckych procesných predpisov. Tento prípad však nenastal, keďže požiadavky na doručovanie v Grécku sú prísnejšie. Rozhodcovský súd pri doručovaní všetkých písomností žalobcovi správne postupoval podľa Rokovacieho poriadku, na ktorý sa subsidiárne vzťahujú ustanovenia o doručovaní zákona o rozhodcovskom konaní.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že z nesporného skutkového stavu a z listinných dôkazov mal preukázané, že rozhodcovský súd doručoval žalobcovi žalobu s výzvou na vyjadrenie so sprievodnou správou, a to na adresu jeho aktuálneho sídla v čase rozhodcovského konania, pričom žalobca si zásielku v odbernej lehote neprevzal, čím nastala fikcia doručenia podľa citovaného ustanovenia § 5 ods. 6 Rokovacieho poriadku. Napriek tejto fikcii rozhodcovský súd vykonal navyše doručovanie žaloby so sprievodnou správou aj na adresu jeho prevádzkarne, odkiaľ sa rovnako vrátila neprevzatá v odbernej lehote. Rovnako v súlade s ustanoveniami o doručovaní Rokovacieho poriadku rozhodcovský súd doručoval aj Oznámenie o ustanovení rozhodcovského senátu, a tiež predvolanie na ústne pojednávanie, ktoré doručoval nielen na adresu sídla, ale aj na adresu prevádzkarne žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že všetky tieto písomnosti boli uložené na pošte a neboli žalobcom prevzaté v odbernej lehote, a preto s poukazom na § 5 ods. 6 Rokovacieho poriadku sa považujú za doručené, napriek tomu, že žalobca si ich nevyzdvihol.

5. Na námietku žalobcu o nemožnosti uplatnenia fikcie doručenia súd prvej inštancie uviedol, že preukázanie o vykonaní lekárskeho zákroku žalobcovi dňa 19.03.2020 žiadnym spôsobom neospravedlňuje jeho konanie, pre ktoré si nevyzdvihol žalobu doručovanú mu do jeho sídla v čase od decembra 2019 (zásielka so žalobou bola podaná na pošte 06.12.2019) až do februára 2020 (zásielka so žalobou ako nevyžiadaná sa vrátila rozhodcovskému súdu 13.02.2020). Tvrdenia žalobcu o domácej liečbe po 19.03.2020, pandémie COVID-19, preberanie pošty výlučne konateľom žalobcu, ďalej neoznámenie o uložení zásielky gréckou poštou, či notorická nespoľahlivosť gréckej pošty, ako dôvody nevyzdvihnutia písomností v odbernej lehote súd prvej inštancie považoval za účelové, nepreukázané a zároveň riadne popreté žalovaným. Navyše všetky tieto dôvody sa rovnako vzťahovali aj na doručenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol doručovaný žalobcovi rovnakým spôsobom ako všetky predchádzajúce písomnosti, avšak tento napriek totožným dôvodom si už žalobca vyzdvihol. Súd prvej inštancie neuveril žalobcovi, že o uložení rozhodcovského rozsudku "sa dozvedel len náhodou pri návšteve pošty". Z uvedeného teda vyplýva, že všetky písomnosti - žaloba, oznámenie o ustanovení rozhodcovského senátu ako aj predvolanie na pojednávanie - žalobcovi boli doručené fikciou doručenia v súlade s rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu. Neprevzatie týchto písomností z rozhodcovského súdu znamená, že žalobca sa sám rozhodol rozhodcovského konania nezúčastniť a svoje procesné práva neuplatniť. S poukazom na vyššie uvedený § 40 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní to má za následok, že sa obral o možnosť namietať akékoľvek dôvody zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. Súd prvej inštancie zamietol aj návrh na odklad vykonateľnosti s poukazom na ust. § 40 ods. 3 zák. č. 244/2002 Z. z., keď citované zákonné ustanovenie neuvádza, že odklad vykonateľnosti by bol možný, len ak hrozí značná ujma alebo sú dôvody hodného osobitného zreteľa (porov. § 412 a 444 Civilného sporového poriadku) prípadne, že sa žalobe vo veci samej vyhovie. Podľa súdu jediným predpokladom je návrh samotného účastníka konania na odloženie vykonateľnosti. Nakoľko súd žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorého odkladu sa žalobca domáhal nevyhovel, nevyhovel ani jeho návrhu na odklad. Súčasne k výkonu rozhodcovského rozsudku nemôže dôjsť, nakoľko príslušný grécky súd

prerušíl konanie o uznanie tohto rozhodcovského rozsudku do právoplatného skončenia tohto konania.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, a priznal žalovanému ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Na včas podané odvolanie žalobcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), c), d), a h) CSP, Krajský súd v Bratislave po prejednaní veci v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, za splnenia podmienok na verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 219 ods. 1, 3 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že hoci formalistický Rokovací poriadok RS SOPK nevyžadoval doručovanie podľa gréckych právnych predpisov, žalobcovi sa podľa princípu rovnosti strán v konaní, ako aj podľa princípu legitimity, očakávania a právnej istoty, mali písomnosti doručovať podľa gréckych právnych predpisov.

10. Odvolací súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom konštatoval, že prvoinštančný súd vykonal riadne dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, keď vykonal všetky ním predložené listinné dôkazy, ktorými preukazoval dôvodnosť žalovaného nároku, prihliadol na procesnú obranu žalovaného, ako aj na skutkové tvrdenia uplatnené procesnými stranami a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 CSP dospel k správnym skutkovým záverom, vyplývajúcim z v konaní produkovaných dôkazov a skutkových tvrdení. Následne súd prvej inštancie vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP nepovažoval za potrebné závery, v ňom uvedené, opakovať.

11. Odvolací súd skonštatoval, že medzi účastníkmi konania/stranami tohto sporu bolo sporné najmä to, či v priebehu rozhodcovského konania boli žalobcovi doručované listiny v súlade s právnym poriadkom, podľa akého právneho poriadku sa malo doručovanie uskutočňovať, ako aj to, kto by mal preukazovať rozhodujúce skutočnosti v súvislosti s doručovaním listín v tomto konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pre určenie spôsobu /právneho poriadku/ doručovania listín účastníkom rozhodcovského konania je rozhodujúca rozhodcovská doložka, ktorá bola súčasťou rámcovej kúpnej zmluvy, uzatvorenej medzi účastníkmi konania v roku 2013, konkrétne jej bod 11.5, v ktorom si zmluvné strany (strany tohto konania) zvolili právomoc konkrétneho rozhodcovského súdu na rozhodovanie vzájomných sporov, ktoré by mohli z tejto zmluvy vyvstať. V nadväznosti na uvedené postup pri doručovaní písomností v rámci rozhodcovského konania upravuje rokovací poriadok dotknutého rozhodcovského súdu.

12. V súdnom konaní žalobca ani netvrdil, ani nepreukázal odlišnú dohodu, t.j. že by sa zmluvné strany od rokovacieho poriadku akokoľvek odklonili, resp. že by uzatvorili akúkoľvek dohodu, ktorá by jednotlivé ustanovenia rokovacieho poriadku modifikovala. K argumentácii žalobcu, že rozhodcovský súd mal pri doručovaní písomností postupovať podľa gréckeho práva odvolací súd v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, konkrétne na ods. 23., v ktorom sa súd prvej inštancie s touto otázkou vyčerpávajúco vysporiadal. Nad rámec uvedeného odvolací súd uviedol, že rokovací poriadok dotknutého rozhodcovského súdu v § 5 bod 2 upravuje ako prednostný spôsob doručovania doporučeným listom s potvrdením o doručení. Umožňuje aj spôsob doručovania podľa procesného práva štátu doručenia. Avšak rokovací poriadok vo svojom § 5 ani na iných miestach neupravuje spôsob doručovania písomností tak, že je možné použiť výlučne jeden alebo druhý spôsob doručovania, prípadne vopred ustanovenú postupnosť spôsobov doručovania. Preto voľba spôsobu doručovania/právneho poriadku na doručovanie bola výlučne na rozhodcovskom súde a nemožno dospieť k záveru, že ktorýkoľvek zo spôsobov doručovania je neprávny, pretože sa mal použiť druhý zo spôsobov.

13. Z obsahu súdneho súpisu, ako aj z napadnutého rozsudku (najmä ods. 10.) vyplýva, že písomnosti

boli doručované žalobcovi na adresu jeho sídla, zároveň aj na adresu sídla jeho prevádzkarne, pričom zásielky sa vrátili ako nevyžiadané/nevyzdvihnuté v odbernej lehote. Doručovanie písomností sa uskutočňovalo v období od 05.12.2019 do 13.08.2020, doručovanie rozsudku v januári 2021. Uvedené skutočnosti vyplývajú nesporne zo záznamov poštových doručovateľov.

14. Žalobca namietal, že nebolo preukázané splnenie podmienok podľa § 5 ods. 6 rokovacieho poriadku, a to, že mu bolo doručovanie písomností oznámené poštovým úradom. V nadväznosti na to podľa žalobcu nebola splnená ani fikcia doručenia podľa označeného bodu rokovacieho poriadku. Odvolací súd zdôraznil, že podľa § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, sa na úspech žaloby o zrušenie rozhodcovského konania nevyhnutne vyžaduje to, aby žalobca preukázal dôvody na zrušenie. Ak preto žalobca podal žalobu podľa § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z. z. bolo jeho povinnosťou preukázať, že mu v dôsledku nedoručenia písomností nebolo umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní. Nemožno preto dať za pravdu žalobcovi, že nemá dôkaznú povinnosť o skutočnostiach, ktoré v žalobe, resp. v priebehu súdneho konania tvrdil. Napriek tomu, že od žalobcu nemožno vyžadovať preukázanie skutočností, ktoré sa nestali (negatívna dôkazná teória), možno od neho spravodlivo požadovať preukázanie skutočností, ktoré s doručovaním písomností súvisia, napr. mohol preukázať to, že postup gréckej pošty nepoužíva oznámenie o doručovaní písomností, alebo mohol na domovskej pošte uplatniť postup, v ktorom by neuskutočnenia oznámenia namietal a výsledok prešetrovania jeho námietok predložiť súdu ako dôkaz o jeho tvrdeniach. Žalobca žiaden takýto dôkaz v konaní ani len neoznačil. Preto nemožno dospieť k záveru, že dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobca akokoľvek preukázal (s výnimkou predloženia lekárskej správy, s ktorou sa riadne vysporiadal súd prvej inštancie v ods. 25. napadnutého rozsudku a z ktorej vôbec nevyplýva napr. dĺžka ošetrenia ani práceneschopnosti žalobcu).

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného (pozn. dovolacieho súdu - správne má byť uvedené žalobcu) ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Z dôvodu zamietnutia žaloby súd prvej inštancie nevyhovел ani odvolaniu žalobcu voči zamietnutiu návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ani odvolaniu voči výroku o trovách konania.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, a konštatujúc, že podľa výsledku odvolacieho konania úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu č. k. 5CoR/2/2024-269 zo dňa 26. marca 2024 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

18. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, žalobca v dovolaní vymedzil dve otázky, od ktorých posúdenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré odvolací súd nesprávne právne posúdil a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené:

A/ Porušil RS SOPK (Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory - pozn. dovolacieho súdu) § 17 ZoRK a uprel žalobcovi právo na to, aby bol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní a na to, aby sa mohol zúčastniť na rozhodcovskom konaní tým, že na obe strany rozhodcovského konania aplikoval rovnaký spôsob doručovania písomností v konaní, hoci sa tieto strany nachádzajú v objektívne odlišných situáciách (v prípade žalobcu ide o spôsob doručovania, ktorý je podstatným spôsobom odlišný od spôsobu doručovania súdnych písomností podľa právneho poriadku krajiny sídla žalobcu (Grécko); v prípade žalovaného ide o spôsob doručovania, ktorý je v zásade totožný so spôsobom doručovania súdnych písomností podľa právneho poriadku sídla žalovaného (Slovenská republika)), hoci mal výslovne možnosť aplikovať aj doručovanie podľa právneho poriadku sídla strán konania, a mohol mať takýto postup za následok vznik dôvodu pre

zrušenie Rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2. ZoRK?

Podľa názoru žalobcu mali sudy uvedenú otázku vyhodnotiť tak, že úprava viacerých možností doručovania písomností v rozhodcovskom konaní ešte neznamená, že súd si z týchto možností môže vybrať podľa ľubovôle, ale je limitovaný ustanoveniami rokovacieho poriadku, ZoRK, ustanoveniami ďalších príslušných právnych predpisov ako aj základnými princípmi konania (princípom rovnosti účastníkov, právnej istoty a legitímnych očakávaní). Z princípu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania pritom vyplýva aj to, že rozhodcovský súd má za odlišných okolností voči stranám postupovať odlišne, pričom žalobca a žalovaný sa nenachádzali v rovnakých situáciách. Žalobca legitímne očakával, že zásielky v rozhodcovskom konaní mu budú doručované v zásade totožným spôsobom ako súdne zásielky (podľa gréckeho právneho poriadku), pretože majú porovnateľne závažné právne dôsledky. V prejednávanej príhode však nemožno hovoriť o riadnom doručovaní písomnosti v rozhodcovskom konaní, na základe čoho žalobca nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní a nebolo mu umožnené sa na predmetnom konaní zúčastniť. Rozhodcovský súd však svojím postupom vytvoril medzi stranami diskriminujúce podmienky, znevýhodnil žalobcu, čím došlo k porušeniu § 17 ZoRK, princípu rovnosti strán, právnej istoty a legitímnych očakávaní.

B/ Vyžaduje znenie § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK, aby žalobca, tvrdiaci, že mu písomnosť v rozhodcovskom konaní nebola oznámená, aby túto skutočnosť preukazoval, hoci v zmysle negatívnej dôkaznej teórie sa dôkazné bremeno o negatívnej skutočnosti prenáša na druhú sporovú stranu?

K uvedenej otázke žalobca uviedol, že otázka negatívnej dôkaznej teórie vo vzťahu k povinnosti preukázať dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 ZoRK ešte nebola riešená v praxi dovolacieho súdu, avšak samotná otázka negatívnej dôkaznej teórie bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ustálená, a preto je dovolanie prípustné aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 zo dňa 31.05.2010, rozsudok Nejvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 1 As 2/2010 zo dňa 10.02.2010. Žalobca zdôraznil, že nemožno od neho spravodlivo vyžadovať preukázanie negatívnej skutočnosti a rovnako ani to, aby preukázal inú pozitívnu skutočnosť, ktorá pravdivosť negatívnej skutočnosti potvrdzuje alebo osvedčuje. Žalobca uviedol, že na to, aby sa mohla uplatniť fikcia doručenia, muselo by sa v predmetnom prípade doručovanie vykonať podľa ods. 1 až 5 rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu, písomnosť (jej doručovanie alebo uloženie) by mala byť adresátovi oznámená poštovým úradom, ale ten si písomnosť nevyzdvihol. Za danej situácie sa však malo dôkazné bremeno preniesť na žalovaného.

19. Tým, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nesprávne aplikovali negatívnu dôkaznú teóriu, došlo podľa názoru žalobcu z ich strany k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Na záver dovolania žalobca uviedol, že nakoľko nedošlo k zrušeniu nezákonného rozhodcovského rozsudku, žalovaný môže voči žalobcovi ním priznané plnenie vymáhať, čím môže dôjsť k mimoriadne vážnemu a neoprávnenému zásahu do majetkovej sféry žalobcu spojený so škodou, ktorá by nemusela byť napravená ani tým, ak by žalovaný neoprávnené vymožené plnenie neskôr vrátil.

21. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odklade právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

22. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Argumentoval tým, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou, nakoľko advokát, ktorý ho v mene žalobcu spísal a podal nebol na takýto úkon splnomocnený (plnomocenstvo zo dňa 11.03.2021 neobsahuje formuláciu, že plnomocenstvo sa vzťahuje aj na podanie dovolania). Žalobcom uvádzaný dovolací dôvod týkajúci sa nesprávneho procesného postupu súdu označil žalovaný za neprípustný. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu, konkrétne k prvej nastolenej otázke, žalovaný argumentoval tým, že strany sporu mali rovnaké procesné možnosti zúčastniť sa rozhodcovského konania a na to, že žalobca sa ho dobrovoľne a vedome nezúčastnil, nemôže byť nazerané ako na rozdielne postavenie. Nerovné postavenie

nevytvorilo ani to, že rozhodcovské konanie sa viedlo v štáte jedného z účastníkov konania navyše v situácii, keď žalobca súhlasil s riešením sporov prostredníctvom RS SOPK. V rokovacom poriadku je zároveň upravený aj postup po doručovaní písomností plne zodpovedajúci zákonnej úprave doručovania podľa § 25 ZoRK, preto žalovaný považoval aj argumentáciu žalobcu v tomto smere za zavádzajúcu. Žalovaný poukázal na to, že totožné námietky o údajne nesprávnom doručovaní používal žalobca aj v konaní vedenom na Okresom súde Thessaloniki č. k. 2644/2022, ktorý však konštatoval, že všetky pre rozhodcovské konanie relevantné písomnosti boli zo strany RS SOPK doručované žalobcovi bezchybne v súlade s príslušnými predpismi. Podľa žalovaného je zrejmé, že k porušeniu § 17 ZoRK zo strany RS SOPK nedošlo a žalobcovi žiadne práva v procese doručovania upreté neboli. K druhej žalobcom vymedzenej právnej otázke žalovaný uviedol, že žalobca až v rámci svojej reakcie na vyjadrenie k žalobe začal produkovať tvrdenia o chýbajúcom oznámení zásielok, o nespoľahlivosti poštových doručovateľov v Grécku a spochybňoval pravosť záznamov z gréckej pošty. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že nejde o bežné súdne konanie, ale o prieskum právoplatného rozhodcovského rozsudku, čiže zásah do už právoplatne skončenej veci, na ktorý zákon celkom prirodzene kladie vyššie požiadavky, pričom v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK dôkazné bremeno ohľadom existencie dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku zaťažuje žalobcu a nie žalovaného. Keďže konanie vedené na podklade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku si nemožno zamieňať so štandardným súdnym konaním (napr. o zaplatenie pohľadávky), neobstoja ani žalobcove príklady aplikácie negatívnej dôkaznej teórie. K návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti žalovaný uviedol, že tento prichádza do úvahy iba v prípadoch rozhodnutí, ktoré ukladajú povinnosť plniť, t.j. priamo na podklade ktorých môže byť nariadený výkon rozhodnutia, resp. exekúcia. Dovoláním napádaný rozsudok, ako ani ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, však žiadnu povinnosť plniť neukladajú, a ani z povahy veci ju uložiť nemôžu, keďže predmetom sporu nebola žaloba na plnenie, ale osobitný druh určovacej žaloby, ktorej výsledkom nie je rozsudok, ktorý ukladá povinnosť plniť, ale určuje, či sú tú dané zákonné dôvody na zrušenie napádaného rozhodcovského rozsudku, a preto ho nemožno v zmysle ust. § 232 ods. 1 CSP považovať za rozsudok vykonateľný. K návrhu na odklad právoplatnosti žalovaný poukázal na to, že pri posudzovaní tohto návrhu je potrebné zohľadniť aj predpoklad úspešnosti podaného dovolania, pričom je vysoko nepravdepodobné, že dovolanie bude úspešné pre nesplnenie procesných podmienok, ako aj pre jeho nedôvodnosť. Na záver žalovaný dodal, že nenapraviteľná ujma, spočívajúca v nevykonateľnosti rozhodcovským rozsudkom RS SOPK žalovanému priznaného peňažného plnenia, ktorý (rozhodcovský rozsudok) je vykonateľný už od 30.01.2021, hrozí v danom prípade žalovanému, keďže grécke súdy sa napriek tomu, že žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku, rovnako ako dovolanie, nemá odkladný účinok, rozhodli zatiaľ neprikročiť k uznaniu rozhodcovského rozsudku, ale počkať až na právoplatné skončenie konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

23. Vyjadrenie žalovaného súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP, zaslal žalobcovi. Ten s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 348/2020, nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 651/2021) zdôraznil, že dovolanie bolo podané advokátom na základe platného plnomocenstva. V ostatnom žalobca zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii, pričom argumentáciu žalovaného o tom, že rozsudok Nejvyššího správného soudu ČR sp. zn. 1 As 2/2010 zo dňa 10. 02. 2010 nemožno považovať za ustálenú rozhodcovskú prax dovolacieho súdu, možno v podstate považovať za absenciu rozhodnutí dovolacieho súdu v otázke takého zásadného právneho významu, akou bezpochyby je otázka negatívnej dôkaznej teórie. Žalovaný v následnom vyjadrení zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach.

24. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu reagoval totožnou argumentáciou ako vo vyjadrení k dovolaniu, zotrval na svojich vyjadreniach, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou, žalobcom formulované otázky nie sú otázkami zásadného právneho významu a tak isto považoval za nedôvodný aj návrh na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) vec prejednal a po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP (plná moc právneho zástupcu žalobcu predložená spolu s osvedčovacou doložkou), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443

veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

26. Podľa § 419 CSP, je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

27. V prípade, ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. V dôsledku uvedenej viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

28. Žalobca v dovolaní prípustnosť dovolania vymedzil ustanovením § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

29. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri riešení určitej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo táto právna otázka nebola ešte v praxi odvolacieho súdu vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

32. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

33. Vo vzťahu k dovolateľom namietanej procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nesprávnej aplikácii negatívnej dôkaznej teórie, dovolací súd uvádza, že uvedenú okolnosť pod pojem „nesprávny procesný postup súdu“ subsumovať nemožno, nakoľko predmetná argumentácia je podľa názoru odvolacieho súdu právnym posúdením (a pri správne položenej právnej otázke v zmysle § 421 CSP je možné sa ňou zaoberať), pričom dovolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi (sporovej strane) právnym posúdením neznemožňuje (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“ ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je v zmysle nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021 potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na

konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný.

34. Dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie negatívnej dôkaznej teórie nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Podanie dovolania s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f), obsahom ktorého je len vyjadrenie nespokojnosti s právnym posúdením a závermi súdov nižších inštancií, bude mať vždy za následok konštatovanie nedostatočného vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP s následkom odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

35. Žalobca v dovolaní prípustnosť dovolania vymedzil aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Pre úspešnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, musí dovolateľ vymedziť právnu otázku, pretože len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Dovolací súd skutkové závery nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

36. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010). Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, jej interpretáciu alebo jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav (viď uznesenie 3Cdo/27/2018 z 7. augusta 2018).

37. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

38. V posudzovanom prípade žalobca vo vzťahu k prípustnosti svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dôvodí nesprávnym posúdením konajúcich súdov vo vzťahu k doručovaniu rozhodcovského rozsudku. Žalobca položil prvú otázku v znení: „Porušil RS SOPK (Rozhodcovský súd

Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory - pozn. dovolacieho súdu) § 17 ZoRK a uprel žalobcovi právo na to, aby bol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní a na to, aby sa mohol zúčastniť na rozhodcovskom konaní tým, že na obe strany rozhodcovského konania aplikoval rovnaký spôsob doručovania písomností v konaní, hoci sa tieto strany nachádzajú v objektívne odlišných situáciách (v prípade žalobcu ide o spôsob doručovania, ktorý je podstatným spôsobom odlišný od spôsobu doručovania súdnych písomností podľa právneho poriadku krajiny sídla žalobcu (Grécko); v prípade žalovaného ide o spôsob doručovania, ktorý je v zásade totožný so spôsobom doručovania súdnych písomností podľa právneho poriadku sídla žalovaného (Slovenská republika)), hoci mal výslovne možnosť aplikovať aj doručovanie podľa právneho poriadku sídla strán konania, a mohol mať takýto postup za následok vznik dôvodu pre zrušenie Rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2. ZoRK?“ Podľa žalobcu rozhodcovský súd nevyužil možnosť aplikovať doručovanie podľa krajiny príjemcu doručovanej zásielky a tým porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania.

39. V súvislosti s prvou otázkou žalobca namietal porušenie rovnosti účastníkov rozhodcovského konania rozhodcovským súdom pri doručovaní písomností, keď podľa žalobcu na oboch účastníkoch aplikoval rovnaký postup podľa slovenského právneho poriadku, pričom podľa žalobcu mal rozhodcovský súd možnosť zvoliť pri žalobcovi (v rozhodcovskom konaní žalovaný) iný spôsob doručovania (doručovanie podľa gréckych právnych predpisov). Otázka položená žalobcom nie je otázkou v zmysle § 421 ods. 1 CSP a je otázkou zmatečnou. Rozhodcovský súd aplikoval na účastníkov rozhodcovského konania rovnaké práva (čo sám dovolateľ v položenej otázke aj uvádza) a jeho otázka pritom smerovala k porušeniu § 17 ZoRK, ktorý ustanovuje rovnosť účastníkov rozhodcovského konania. Súd prvej inštancie (ods. 23. jeho rozsudku) a aj odvolací súd (ods. 54. jeho rozsudku) vo vzťahu k doručovaniu podľa § 5 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu skonštatovali, že druhú vetu § 5 ods. 6 Rokovacieho poriadku nie je možné vytrhnúť z kontextu celého ustanovenia o doručovaní. V ods. 55. rozsudku krajského súdu bolo zo skutkových zistení skonštatované, že žalobcovi boli všetky písomnosti doručované v súlade s rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu. Ide o skutkové zistenia, s ktorými žalobca nesúhlasí. Žalobcovi boli písomnosti doručované rovnakým spôsobom vyplývajúcim z rokovacieho poriadku.

40. Zásada rovnosti účastníkov konania v zmysle § 17 ZoKR znamená, že strany sporu nemajú iné než rovnocenné postavenie, pričom zo strany rozhodcovského súdu im musí byť zabezpečená tzv. rovnosť zbraní, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, že každej strane umožní v rovnakej miere realizáciu jej procesných oprávnení a ich ochranu. Súd teda musí dať oboj stranám sporu rovnakú možnosť pre uplatnenie procesných práv (pozn. v sporoch s ochranou slabšej strany sa táto možnosť vyvažuje konkrétnymi procesnými inštitúciami, či špecifickým procesným režimom na úroveň procesného postavenia tzv. silnejšej procesnej strany). Porušením rovnosti sa nemyslí situácia, či obe strany tieto možnosti aj v rovnakom rozsahu využijú, teda, či aj reálne svoje (umožnené) procesné právo využijú (zrealizujú). Dovolací súd má za to, že dôvodom uvedeným v § 40 ods. 1 písm. a) bod 2. ZoRK, podľa ktorého je možné rozhodcovský rozsudok zrušiť, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že došlo k porušeniu rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, pretože nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní, a tak sa napr. nemohol konania zúčastniť, vyjadriť sa k žalobe, či tvrdeniam protistrany, či k osobe rozhodcu a pod. Ide o nedodržanie riadneho procesného postupu zabezpečujúcom „rovnosť zbraní“ účastníkov rozhodcovského konania, ktoré ak predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku, je to dôvod na jeho zrušenie.

41. Žalobcom položená prvá otázka však vychádza z nesprávneho predpokladu (vytrhnutého z kontextu), že rozhodcovský súd mal možnosť doručovať zásielky každému z účastníkov rozdielnym spôsobom, ktorý by zodpovedal právnomu poriadku krajiny jeho sídla. Rokovací poriadok predmetného rozhodcovského súdu však takéto ustanovenie neobsahuje. Žalobca si nesprávne vysvetľuje druhú vetu § 5 ods. 6 rokovacieho poriadku, ktorá podľa dovolacieho súdu upravuje predpoklad, splnenie ktorého by postačovalo pre konštatáciu fikcie doručenia zásielky súdu. Právna otázka žalobcu teda v sebe zahŕňa nesprávne tvrdenia o možnosti aplikovať doručovanie podľa právneho poriadku krajiny sídla žalobcu. Možnosť voľby právneho poriadku pri doručovaní písomností rokovací poriadok RS SOPK nestanovuje,

čo správne skonštatovali aj konajúce súdy. Použitie rovnakého spôsobu doručovania vyplývajúceho z rokovacieho poriadku pre obe sporové strany, hoci majú sídla v rôznych krajinách, nemožno označiť ako porušenie princípu rovnosti strán v rozhodcovskom konaní. Z uvedených dôvodov položená otázka je otázkou hypotetickou nezodpovedajúcou skutkovým a procesným okolnostiam predmetného rozhodcovského konania, a preto ju nie je možné vyhodnotiť ako otázku zakladajúcu prípustnosť predmetného dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 CSP.

42. Dovolací súd aj napriek nesprávne položenej otázke vo vzťahu k doručovaniu písomností v rozhodcovskom konaní uvádza, že podľa § 25 ZoRK sa písomnosti považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu, v závislosti od toho, či je účastníkom konania fyzická alebo právnická osoba. V tomto ustanovení je zakotvená aj fikcia doručenia v prípade, ak nemožno adresátovi doručiť zásielku osobne, do sídla, miesta podnikania alebo trvalého bydliska. Vtedy postačí, ak sa písomnosť doručí doporučenou zásielkou na poslednú adresu, ktorá bola rozhodcovskému súdu alebo druhému účastníkovi rozhodcovského konania známa. Uvedené ustanovenie je dispozitívne a účastníci rozhodcovského konania si môžu dohodnúť aj iný spôsob doručovania, ako aj inú fikciu v prípade nemožnosti doručenia. Rozhodcovské súdy si v rokovacích poriadkoch môžu určiť aj vlastné spôsoby doručovania, fikcie a lehoty na určenie doručenia písomnosti v prípade neúspešného doručenia písomnosti na známu adresu.

43. RS SOPK si rokovací poriadok v časti týkajúcej sa doručovania v § 5 ods. 6 upravil fikciu doručenia, keď stanovil, že fikciu doručenia je možné aplikovať aj v prípade (rozhodcovský súd použil slovné spojenie stačí, ak bolo doručenie vykonané...), ak by slovenské procesné predpisy o doručovaní boli prísnejšie ako procesné predpisy o doručovaní v štáte miesta doručenia, teda grécke procesné predpisy. V tom prípade by postačovalo, aby sa doručovanie vykonalo podľa týchto menej prísnych gréckych procesných predpisov. Tento prípad však ako uviedli aj súdy nižšej inštancie nenastal. Rozhodcovský súd pri doručovaní všetkých písomností žalobcovi správne postupoval podľa Rokovacieho poriadku, na ktorý sa subsidiárne vzťahujú ustanovenia o doručovaní zákona o rozhodcovskom konaní.

44. Druhá položená otázka v znení „Výžaduje znenie § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK, aby žalobca, tvrdiaci, že mu písomnosť v rozhodcovskom konaní nebola oznámená, aby túto skutočnosť preukazoval, hoci v zmysle negatívnej dôkaznej teórie sa dôkazné bremeno o negatívnej skutočnosti prenáša na druhú sporovú stranu?“ podľa žalobcu nebola otázka vo vzťahu k negatívnej dôkaznej povinnosti pri zrušení rozhodcovského rozsudku ešte riešená, hoci negatívna dôkazná teória vo všeobecnosti bola riešená dovolacím súdom v Uznesení sp. zn. 6Cdo/81/2010 zo dňa 31.5.2010. Žalobca poukázal aj na rozsudok Nejvyššího správného soudu ČR sp. zn. 1 As 2/2010 zo dňa 10.2.2010.

45. Odpoveď na druhú dovolateľom položenú otázku vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ustanovenia § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 244/2002 Z. z., podľa ktorého tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak

a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že

2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní.

Okresný súd a aj krajský súd správne skonštatovali, že žalobca ako účastník rozhodcovského konania, ktorý podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku bol povinný preukázať (tak, ako mu to ukladá uvedené ustanovenie zákona) ním tvrdené skutočnosti, že nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené zúčastniť sa rozhodcovského konania. Pokiaľ zákon konkrétne stanovuje, čo je povinný účastník rozhodcovského konania, ktorý sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ZoRK preukázať, nie je možné uvedenú povinnosť preniesť na druhú stranu sporu s odôvodnením, že ide o preukazovanie negatívnej skutočnosti. Účastník rozhodcovského konania, ktorý sa bude žalobou domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku je vždy povinný tvrdiť a zároveň preukázať dôvody, pre ktoré je možné rozhodcovský rozsudok zrušiť a ktoré sú uvedené v § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. Len v prípade preukázanie takýchto dôvodov môže byť žalujúci účastník v konaní úspešný.

46. Aj druhá žalobcom položená dovolacia otázka je otázkou, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd nad rámec zhodnotenia tejto otázky a na dovysvetlenie uvádza, že otázka dôkazného bremena týkajúceho sa preukazovania skutočnosti nedoručenia poštovej zásielky, pokiaľ bola v konaní predložená doručenka, už bola najvyšším súdom riešená. Dovolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/23/2010. Rozhodnutie sa týka doručovania podľa Občianskeho súdneho poriadku, je však použiteľné vo vzťahu k účinkom doručky, ktorá je verejnou listinou z pohľadu vyvrátiteľnej domnienky. Ak účastník konania spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručenke (namieta, že ustanovený postup doručenia nebol dodržaný), je povinný o tom súdu predložiť dôkazy a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie. Dovolateľom nastolená otázka sa podľa názoru dovolacieho súdu vzťahuje na výsledky vykonaného dokazovania, čo nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ ide o dovolateľom uvádzané rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010, v ktorom dovolací súd okrem iného uviedol ... samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov ... , toto rozhodnutie, ktorým bola vec zrušená a zároveň vrátená na ďalšie konanie Krajskému súdu v Žiline ako súdu odvolaciemu, riešilo odňatie možnosti konať pred súdom, keď odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z celkom iného dôvodu, než ktorým odôvodnil svoje rozhodnutie prvoinštančný súd, a to bez toho, aby umožnil žalobcom vyjadriť sa k možnosti takéhoto iného právneho posúdenia veci, čím odvolací súd nerešpektoval zásadu dvojinštančnosti civilného sporového konania. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľom uvádzané rozhodnutie nijako nesvedčia jeho tvrdeniam, z ktorých vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania.

47. Zhrnúc všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že dovolateľom položené otázky neboli otázkami, ktoré by založili prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len spochybňovanie skutkových zistení, na základe ktorých konajúce súdy ustálili, že žalobcovi boli v rozhodcovskom konaní doručované písomnosti v súlade s rokovacím poriadkom RS SOPK a vyhodnotenie predložených dôkazov (doručeniak) súdmi, nespokojnosť s rozsahom dokazovania, ako aj samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Aj z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v rozhodovanej veci nie je dovolanie žalobcu podložené prípustnými dovolacími dôvodmi.

48. Na záver dovolací súd uvádza, že žalovaný v priebehu konania zmenil právnu formu ako aj obchodné meno, od 2.4.2024 je žalovaný v obchodnom registri ods. Sro., vložka č. 154790/B zapísaný ako MEGGLE Slovakia s.r.o., so sídlom Studená 35, 823 55 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 31 329 519. V čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo správne označenie žalovaného RAJO s.r.o. Odvolací súd z dôvodu správneho označenia žalovaného vydá opravné uznesenie.

49. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nebola daná ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) a ani podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c), ako aj ustanovenia § 447 písm. f) CSP odmietol, pričom nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti, resp. právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1, ods. 2 CSP.

50. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP, a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.